

Burturflytingin

Aftur í ár er nakað av fólki farið yvir til Íslands at leita sær eftir arbeiði og vinnu. Orsøkin er sjálvandi fyrst og fremst hon, at enn kunnu allir menn ikki fáa fyrri hendurnar her á landi, og so sækja teir burtur til annað land. Vit hava fingið rættiliga væl av skipum, summi nýggj og summi umbygd, men fjøldin av teimum eru smá og taka faar menn, so tey ið eru taka langt ifrá móti teimum, sum hug høvdu at farið til sjós. Ein onnur orsøk til burturfærð er eisini, at lönviðurskiptini og livikorini, sum menn siga frá, eru so nógv ferðir betri enn her. Prísirnir yvir høvur liggja hægri enn í Føroyum, men ein skal minnast, at arbeiðslønin er farin upp í 8 kr. um tíman, so dyrlæikin at líva kann ikki vera so stórur, at ikki meiri fæst burtur úr lön har enn her.

Fyri hin einstaka kann tað ti hugsast at verða fíggjarligt framtíð, at fara til Íslands at finna sær vinnu. Men skulu vit meta hesa mannaútflytan við einum tjóðskaparligum máti, t.v.s., kanna hvat vinnuligan týðning tað hevur fyri landið í síni heild, tá verður úrslitið øðrvísi. Tá kann ikki tann peningur, ið húmaðurin sendir heim til konu og børn at líva av, meðan hann er burtur, ella um hin ungi og leysi maðurin hevur nakað við sær, tá ið hann kemur heim aftur, víga upp móti tí, landið missir av at smíða hesa arbeiðismegi. Hetta er mannsarbeiði ið skuldi komið okkara tjóð til gagns, uppbyggt landið og lagt tað á tað, ið aðrar slektir skuldu arvað.

Mesti missurin og størsti vandin er sjálvandi, at hin lærði arbeiðarin, fakmaðurin, fer burtur. Eitt land serliga í okkara tíð kann ikki missa hin kóna verkmannin, hann, sum hevur lært at smíða træ og jarn. Hann skal smíða okkara skip og bátar, og um vit keypa skip og bátar fullgjørdir úr útlandinum, so skal fólk til at umvala tey, arbeiða á skipastøðum og í smiðjum. Í fjør t.d. segdist so nógv av slikum dugandi monnum at vera farnir burtur, at tað var ringt at fáa nakað gjørt, og tað stóð á eisini øllum slikum arbeiði.

Annars er sjálvandi henda burturflyting úr Føroyum ikki nýliga ikomin, hon er langt síðan byrjað, og tað er eisini skrivað og kannað um orsakirnar til hennara og tann landaskaði, hon er. Hon var eisini tá verri enn tann, ið nú er til Íslands, tí burtur úr hesi seinnu kemur enn fólk ið aftur til sitt heimland, men tað sum fór við hinum fyrra streyminum suðureftir kom ikki aftur — landið misti tað með alla. Sjálvandi er tað rætt, at tær ringu tíðirnar í Føroyum, tað ringa úrslit, høvudsvinna okkara, fiskivinnan gav, var størsta atvoldin til, at ungfólkið fór burtur. Men

aðrar grundir eru eisini uppi í. Ein kann siga, at Føroyingar fóru at flyta, tá ið havfiskiskapurin kom fyrri seg, og keypstaðurin rann upp. Tá fór fólkastreymurin at renna til hin blómandi keypstaðin, ið var hugnaligari at búgva í, og har livikorini ikki vóru so hørð og trupul sum í bygdini. Har kunnaðist ein við útlandið, og úthugur hevur sitið í Norðanlandafólkunum altíð, so tann streymur, ið tikið seg hevði upp, fór at taka longri gongd og gera sær víðari ræsur. Uppvenjingin fór eisini at ganga í ta leið at ávísar ungdómum, at her í landinum var eingin framtíðarmøguleiki, her gróði einki, hvørki fólk ella fæ, og tí galt um at búgva seg til at flyta burt til betri, liviligari lond.

Øllum má vera greitt, at tað er skaði, stórur skaði, fyri hvørt land, at ungfólkið fer at flyta burtur — og helst er tað gott, væl upplært fólk, ið fer av stað, tað er ein *fólkaflýggjan*, ið er minst — ja, meira — ásynlig enn tað, at peningurin fer burtur, kapitalflukt. Tá verður kanska tað vándagasta fólk ið eftir. Og hvussu skal initiativ og nýskapan fáast fram, tá ið tey frægastu fara av stað? Hvat gagn er í skúlaskapinum, tá ið hann mest skal útbúgva næmingar til at taka starv í fremmandum landi? Teirra egna verður tá at hava hitt størsta mannatrot.

Hetta er eitt vandamál, og stjórnarlag má geva hesum størsta ans. Tað má gerast so, at fólk ið hevur livsrúmd og livikor. Peningurin má út at ganga, út í virkini. Tað verður hildið, at virkini standa seg ikki, tí arbeiðslønin eru so høg. Men hann, ið sannur vil vera, má siga, at prísirnir á tí, ið skal til at líva av, eru enn hægri enn lønirnar. Lønin eru ikki so stórar, at tær svara til prísirnar. Tað má tí verða gjørt so, at hóskaði stig verður millum útreiðslur og inntøkur, at ikki tað skal verða ávíst sum høvudsorsøkin til, at kónir handverksmenn flyta til onnur lond at finna arbeiði. Og so eigur at farast burtur frá teirri ávirkan, at alt her á landi einki dugir, so vit mugu búgva okkum til at leita til tað fremminda.

Licitación

Arbeiði av 2 tennisvøllum í Gundadali verður boði fram at gera. Tekningar, treytir og frágreiðing fást til láns hjá Johan Ziska.

Boð merkt »Tennisvøllar« mugu verða latin inn á sama stað í seinasta lagi leygardagin 6. april kl. 12 og verða tá opnaði í hjáveru teirra, ið boði hava.

Tórshavnar Stasjonvevd.

Hjælpestuepige

til Amtmandsboligen søges, God Løn og Frihed gives.

Inger Vague-Hansen.

Jacob Dahl

Strandgade 27 A.
København K.
Telegramadr.: Jada

Keypur allar føroyskar vørur

Saltsild, saltfisk, klippfisk, kalvafisk, skinn, ull, vil, troyggjur o. s. fr.

Kontant avrokning. Verður telegrafiskt flutt yvir, um ynskist.

Teir verðaldarkendu

JERMOUTH OLJUDANSARNIR

dupultir og bleytir, fáast fyri bert 25 kr. frá

Sigurd Simonsen í Fuglafirði.

Fólk á bygd og í bý

kunnu nú fáa knettir aftur.

Tálgin er at fáa í KJØTBÚÐINI tlf. 328.

J. REINERT

Ferðasambandið LEITH—FØROYAR

Næsta skip fer úr Leith 4. april til Føroya.

P/f Skipafelagið Føroyar.

Gummiklæðir:

Dansar, Troyggjur, Buksur.

Arbejdsstyvlar, træaggur.

Mannfólkabuksur (bláar og gráar).

Oljuklæðir og Arbejdsklæðir.

Barnaskótoy.

C. C. JOHANSEN TELEFON 30

Vit útvega av finasta slag

kjót, pylsur, flesk og konserver

S. HOULBERG A/S

Feituvøru-, pylsu-, livurpostei- og konservervirki
Kødbyen — København Statskontrol 352

Umboðsmaður: OTTO JACOBSEN

Vestmanna Tlf. 21, 41 og 40